

Paano Sinasagot ng Diyos ang Panalangin

***“Kaya’t ibig ko na ang mga lalaki ay manalangin
sa lahat ng dako, na nagtaas ng mga banal na
kamay, na walang galit at pag-aalinlangan.
1 Timoteo 2:8***

Paano Tayo Makatitiyak na sasagutin ng Diyos ang ating mga panalangin? Hindi sapat na pagtibayin natin ang ating paniniwala sa panalangin. Libu-libong magulang, halimbawa, ang naniwala sa panalangin at hiniling sa Diyos na protektahan ang kanilang mga anak sa larangan ng digmaan, para lamang makatanggap ng mensahe na sila ay napatay o lubhang nasugatan. Hindi rin ipinapaliwanag ng pagpapatibay ng ating paniniwala sa panalangin kung bakit, kapag ang isang buong bansa ay nananalangin para sa kapayapaan, madalas itong nahuhuli sa isang puyo ng digmaan.

Sa kabilang banda, libu-libo ang sabik na magpatotoo na sinagot ng Diyos ang kanilang mga panalangin para sa kaligtasan ng kanilang mga anak. Ang iba ay magpapatotoo sa kamangha-manghang paraan kung saan sila binigyan ng Diyos ng mga espesyal na pagpapala na hiniling nila sa panalangin. Sa batayan lamang ng karanasan, samakatuwid, maaaring tila sinasagot ng Diyos ang mga panalangin ng ilan, ngunit hindi sinasagot ang mga panalangin ng iba.

Gayunpaman, hindi ito naaayon sa sinasabi sa atin ng Kasulatan tungkol sa Diyos. Sinasabi ng Bibliya na siya ay “hindi nagtatangi.” (Gawa 10:34). Kaya, tiyak na may ilang magandang dahilan kung bakit sinasagot ng Diyos ang ilang mga panalangin, at hindi ang iba. Kung masusumpungan natin ang dahilan na iyon, dapat itong makatulong na maibalik ang pananampalataya ng ilan na ang mga panalangin ay tila hindi nasagot.

Ang panalangin ay isang napakahalagang yugto ng karanasang Kristiyano. Malawak din itong ginagawa ng mga tagasunod ng maraming iba pang relihiyon. Ang pagnanais na

manalangin ay isang pagkilala sa ating pag-asa sa isang mas mataas na kapangyarihan at ang pagpapahayag ng isang pagkaunawa na kailangan natin ng tulong mula sa ibang pinagmulan sa labas at mas matalino kaysa sa ating sarili. Walang alinlangan na ang Diyos ay nalulugod sa taos-pusong pagnanais ng lahat na sumusubok na makipag-ugnayan sa kanya sa panalangin, dahil sa lawak na ito kahit papaano, ito ay isang pagkilala sa isang mas mataas na soberanong kapangyarihan.

Ang halos unibersal na pagnanais na manalangin ay dahil sa katotohanan na ang orihinal na tao, si Adan, ay nilikha sa larawan ng Diyos. (Genesis 1:27). Bilang resulta ng pagkahulog ng tao sa kasalanan at kamatayan, ang banal na larawan sa kanyang pagkatao ay lubos na lumabo, at sa maraming pagkakataon ay halos mabura. Gayunpaman, nananatili pa rin ang mga labi nito, at ang isa sa mga pagpapakita nito ay ang pagnanasang manalangin. Maaaring mayroon ding milyun-milyon na hindi kailanman nagdarasal, ngunit madalas na nadarama na dapat sila, at nakaramdam ng pagkakasala dahil hindi nila ginagawa.

Ang Diyos ay nalulugod sa espiritu ng panalangin sa bahagi ng kanyang mga nilalang. Bakit, gayunpaman, naririnig niya ang mga panalangin ng ilan, samantalang lumilitaw na ang ibang mga panalangin ay hindi pinakinggan? Ipinahiwatig ni Jesus ang sagot sa tanong na ito sa kanyang mga obserbasyon tungkol sa mga panalangin ng marami noong panahon niya. Nanalangin sila na makita at marinig ng mga tao, paliwanag ni Jesus, at inakala nilang maririnig sila ng Diyos sa kanilang “maraming pagsasalita.” (Mateo 6:5-7). Sa pamamagitan nito ay ipinapaalala sa atin na mayroong wasto at hindi wastong pag-uugali ng panalangin, gayundin ang tama at maling pamamaraan. Marami sa mga pumapasok sa panalangin ay maaaring taos-puso, ngunit ang kanilang pamamaraan ay hindi angkop.

Ipinahihiwatig ng Kasulatan na may wasto at di-wastong mga bagay na dapat ipanalangin. Isinulat ni Apostol Santiago: “Kayo ay humihingi, at hindi tumatanggap, sapagkat kayo ay humihingi ng mali.” (Santiago 4:3). Napakahalagang tiyakin kung ano ang mayroon tayong pribilehiyo na hilingin sa Diyos na ibigay sa atin ang mga pabor. Hindi natin maaasahang

hihilingin sa Diyos ang mga bagay na idinidikta lamang ng ating magarbang, at masagot ang ating mga panalangin.

Ang Layunin ng Panalangin

May banal na layunin ang panalangin, at napakahalaga na isaisip natin ito kung gusto nating maunawaan kung bakit hindi sinasagot ang ilang panalangin. Hindi idinisenyo ng Diyos ang panalangin bilang isang paraan upang malaman kung paano niya dapat pangasiwaan ang kanyang mga gawain dito sa lupa. Hindi siya tumitingin sa amin para sabihin sa kanya kung ano ang dapat niyang gawin. Siya ay may sariling nakapiraming mga plano at layunin, at kung gusto nating tanggapin ang kayamanan ng kanyang pagpapala, napakahalaga na ang ating mga panalangin ay naaayon sa mga ito. Upang gamitin ang wika ni Santiago, hinihiling natin ang "mali" kung tayo ay nagsusumamo sa Diyos sa paraang ipinapaalam natin sa kanya ang ating sariling mga hangarin sa kawalan ng paghahangad na mangyari ang kanyang kalooban sa ating buhay.

Sa Kasulatan, iba't ibang uri ng panalangin ang binibigyang pansin natin. Nangunguna sa mga ito ang mga panalangin ng pasasalamat. (Mga Awit 92:1). Walang alinlangang nalulugod ang Diyos kapag kinikilala siya ng kanyang mga nilalang bilang ang pinagmumulan ng kanilang mga pagpapala, at dahil dito ay itinaas ang kanilang mga puso at tinig sa kanya bilang pasasalamat.

May mga panalangin ng pagsamba, na nagbibigay ng pagkilala sa maluwalhating katangian ng karakter ng Lumikha—ang kanyang karunungan, ang kanyang katarungan, ang kanyang pag-ibig, at ang kanyang kapangyarihan. Ang pagnanais na luwalhatiin ang Diyos at ipakita ang ating pagsamba sa kaniyang katangian ang dapat na maging motibo sa karamihan ng ating panalangin. - Awit 29:1,2

Ang mga panalangin para sa awa ng Diyos ay angkop din. Hinihimok ng Kasulatan ang lahat ng Kristiyano na humingi ng banal na kapatawaran sa kanilang mga kasalanan sa pamamagitan ng panalangin. (1 Juan 1:7-9). Binanggit ni Pablo ang tungkol dito bilang pagpunta "nang may katapangan sa trono ng biyaya," doon upang makakuha ng awa at makahanap ng biyaya na tutulong sa bawat oras ng pangangailangan. - Hebreo 4:16

Pagkatapos, siyempre, nariyan ang mga panalangin na mga kahilingan para sa ilang mga

pagpapala o pabor mula sa Panginoon. Ito ay sa mga ito na kami ay partikular na nababahala sa ngayon. Ang ilan ay nananalangin para sa kalusugan, para sa kanilang sarili o para sa iba. Ang ilan ay nagdarasal para sa kayamanan. Ang ilan ay nananalangin para sa proteksyon habang nasa paglalakbay. Milyun-milyong nananalangin para sa kapayapaan. Madalas mangyari na ang mga mamamayan ng mga bansa na magkalaban sa digmaan ay nagdarasal na ang kani-kanilang hukbo ay magwagi. Ipagpalagay natin na ang lahat ng pumupunta sa Diyos sa panalangin ay taos-puso, at siyempre hinihiling nila sa kanya ang mga bagay na para sa kanila ay tila pinakamahalaga sa panahong iyon. Gayunpaman, binibigyang-katwiran ba tayo ng Bibliya sa paniniwala na ang lahat ng mga panalanging ito ay dapat sagutin alinsunod sa mga kahilingang binigkas?

Maaaring sagutin ng Diyos ang panalangin ng isang magulang para sa kaligtasan ng kanilang anak sa larangan ng digmaan. Maaari rin, na ang mga panalangin para sa kapayapaan ng isang bansa ay sinasagot. Kung at kapag ang gayong mga panalangin ay sinasagot, nangangahulugan lamang ito na ito ay naaayon sa banal na kalooban na gawin ito. Ang Diyos ay may isang nakapirming plano, ayon sa kung saan siya ay nag-aalala sa sangkatauhan. Ang planong iyon ay hindi ginawa upang masiyahan

ang mga kapritso at kagustuhan ng kanyang mga taong nilalang, at hindi rin mababago ng anumang halaga ng pagdarasal ang kanyang mga plano.

“Ang panalangin ay nagbabago ng mga bagay,” ang sabi, ngunit hindi nito binabago ang mga plano ng Diyos. Ang Diyos ay hindi tumitingin sa atin, ni sa mga bansa, upang malaman kung anong mga pagbabago ang dapat niyang gawin upang magkaroon ng mas mabuting kalagayan para sa atin o para sa daigdig sa pangkalahatan. Napakaliit ng pagtitiwala natin sa isang diyos na ang mga opinyon ay maaaring mabago o mabago ang mga plano sa pamamagitan lamang ng kahusayan sa pagsasalita o panghihikayat ng mga panalangin ng mga tao!

“Matupad ang Iyong Kalooban”

Sa kanilang mga panalangin, dapat na nasa isip at puso ng bayan ng Diyos ang pagnanais na mangyari ang kaniyang kalooban sa lahat ng kanilang karanasan. Mayroon tayong namumukod-tanging halimbawa nito sa kaso ni Jesus. Sa Halamanan ng Getsemani, nang ang Guro ay nahaharap sa pagaresto at kamatayan, “Dumating sa kanya ang dalamhati at pagkabalisa, at sinabi niya sa kanila [kanyang mga disipulo], Ang puso ko ay handang mabali sa kalungkutan. ... Siya ay nagpatuloy ng kaunti, nagpatirapa sa panalangin, at nagsabi, Ama

ko, kung maaari, idaan mo sa akin ang sarong ito. Nguni't, hindi ayon sa ibig ko.”, - Mateo 26:38,39

Kalooban ng Diyos na si Jesus ay dumanas ng kahihyan at kamatayan bilang Manunubos at Tagapagligtas ng mga tao. Ang mahalagang tampok na ito ng banal na kaayusan ay inihula ng mga banal na propeta ng Lumang Tipan. Higit sa lahat, nais ni Jesus na matupad ang kalooban ng kaniyang Ama, anuman ang kahulugan nito sa kanya. Pinagtibay niya ito nang maglaon, nang siya ay arestuhin. Binunot ni Pedro ang kanyang espada upang protektahan ang kanyang Guro, na nagsabi sa kanya, “Ilagay mo ang iyong tabak sa kaluban: ang saro na ibinigay sa akin ng aking Ama, hindi ko ba iinumina ito?” - Juan 18:10,11

Ang mga tagasunod ni Jesus ay may pribilehiyong magdusa at mamatay kasama niya. Binanggit ni Pablo ang tungkol sa pagiging “ipinako sa krus na kasama ni Cristo,” at isinulat din niya, “Sa inyo ay ipinagkaloob alang-alang kay Cristo, hindi lamang upang maniwala sa kanya, kundi pati na rin upang magdusa alang-alang sa kanya.” (Galacia 2:20; Filipos 1:29). Tayo ay tinawag na sumunod sa mga yapak ni Hesus, kaya alam natin na hindi kalooban ng Diyos na iligtas tayo sa lahat ng kahirapan. Kaya, tulad ni Jesus, ang pangunahing dapat nating alalahanin ay ang kalooban ng Panginoon ang

mangyari sa ating mga mortal na katawan. Maaaring ang kalooban ng Panginoon ay na sa loob ng ilang panahon ay matamasa natin ang ilang mga pagpapala sa lupa. Gayunpaman, ang pasanin ng ating mga panalangin ay hindi dapat para sa mga ito, ngunit para sa kanyang kalooban na matupad sa bawat karanasan ng buhay.

Pinalawak ni Jesus ang puntong ito nang sabihin niya sa kanyang mga disipulo na hangga't sila ay nananatili sa kanya at ang kanyang mga salita ay nananatili sa kanila, maaari nilang hilingin sa panalangin ang anumang naisin nila, at ito ay ipagkakaloob sa kanila. (Juan 15:7). Ito ay maaaring tila isang katiyakan na tayo ay may pribilehiyong humingi sa Diyos ng anumang bagay na maaaring mangyari na iniisip at gusto natin, ngunit hindi.

Pansinin ang kundisyon na nakalakip sa pahayag na ito ng Guro: “Kung kayo ay nananatili sa akin, at ang aking mga salita ay nananatili sa inyo.” Ang pananatili kay Kristo ay nangangahulugan ng pagiging bahagi ng kanyang katawan, siya ang ating Ulo. (Colosas 1:18). Nangangahulugan ito na ang kanyang mga iniisip ay nagiging ating mga iniisip, at ang kanyang mga plano ay ating mga plano. Kung ang ating mga kalooban ay ganap na naibigay sa Diyos, sa pamamagitan ni Kristo, wala tayong sariling kalooban, kaya't ang ating mga panalangin ay hindi mga kahilingan para sa ating nais, kundi

Agosto 2025

para lamang sa mga bagay na naaayon sa kalooban ng ating Ulo. Sa pamamagitan ng pagdarasal na naaayon sa kalooban ng Panginoon, makatitiyak tayo ng paborableng mga sagot.

Ito ay kasuwato ng isa pang pahayag ni Jesus sa kanyang mga disipulo kung saan ipinaalam niya sa atin na ang Ama sa Langit ay nalulugod na ibigay ang “Espiritu Santo sa mga humihingi sa kanya.” (Lucas 11:13). Ang mapuspos ng Espiritu ng Diyos ay nangangahulugan na ang kanyang mga kaisipan ay nangingibabaw sa ating pag-iisip, at para ang ating mga buhay ay maiayon sa mga kaisipang iyon. Kung gayon hindi tayo hihingi sa Diyos ng mga pagpapala maliban sa mga ipinangako niyang ibibigay, at sa gayon ay hindi na kailanman magtatanong tungkol sa pagsagot sa ating mga panalangin.

“Dumating ang Iyong Kaharian”

Nakatala sa Lucas 11:1 ang kahilingan ng mga disipulo, “Panginoon, turuan mo kaming manalangin.” Bilang tugon dito, ibinigay sa kanila ni Jesus ang kilala ngayon bilang “Panalangin ng Panginoon.” Sa modelong panalanging ito ay binibigyan tayo ng gabay sa kung ano ang maaari nating ipanalangin.

Ang isang mahalagang bahagi ng maikling balangkas na ito ng panalangin ay ang wastong paraan ng paglapit sa Diyos: “Ama namin na nasa langit, Sambahin nawa ang iyong pangalan.” (talata 2). Sa Kasulatan, si Adan ay tinawag na “anak ng Diyos.” (Lucas 3:23, 38). Nang magkasala siya, gayunpaman, nawala ang kanyang pagiging anak, na hiwalay sa Diyos at hinatulan ng kamatayan. Ang mga anak ni Adan, ang buong sangkatauhan, ay hiwalay din sa Diyos, kaya hindi nila siya maaaring tawaging “Ama natin na nasa langit.” Ito ay isang pribilehiyo na tanging pagmamay-ari ng mga nagsisi sa kanilang mga kasalanan, tinanggap si Jesus bilang kanilang personal na Tagapagligtas, at inialay ang kanilang buhay sa Diyos nang buong pag-aalay, o pagtatalaga, upang gawin ang kanyang kalooban. Ang mga ito ay kinakatawan bilang nakatanggap ng Espiritu ng pagiging anak ng Diyos, at sa gayon ay naging mga anak niya. - Roma 8:15; Galacia 4:6

Bilang mga anak ng Diyos, higit sa lahat ay nanaisin nilang parangalan ang pangalan ng kanilang Ama. Kaya sa salita at sa pagkilos ang kanilang saloobin ay palaging magiging, “Sambahin ang iyong pangalan.” Ang wastong pagpapabanal sa pangalan ng ating Ama sa Langit ay nagpapahiwatig na kapag lumalapit tayo sa kanya sa panalangin ay gagawin natin ito sa paraang binalangkas para sa atin sa mga Banal na Kasulatan ni Jesus.

Ipinaliwanag niya na ang ating mga panalangin ay dapat ialay sa kaniyang pangalan. - Juan 15:16

May dahilan ito. Bilang mga miyembro ng makatarungang hinatulan na lahi, wala tayong katayuan sa banal na trono maliban sa pamamagitan ni Jesus, ang ating Tagapagtanggol. (1 Juan 2:1). Sa kanyang pangalan, at sa pamamagitan ng merito ng kanyang itinigis na dugo, may pribilehiyo tayong pumunta nang “matapang” sa trono ng biyaya para humingi ng kapatawaran at lahat ng iba pang pagpapalang ipinangako ng ating mapagmahal na Ama sa Langit na ibibigay. (Hebreo 4:16). Kung tayo ay wastong pabanalin ang kanyang pangalan ay hindi natin ipagpapalagay na lalapit sa kanya maliban sa pamamagitan ni Hesus.

Kapag sinusunod natin ang halimbawa ng Panalangin ng Panginoon, ang ating mga kahilingan ay hindi para sa ating sariling kapakanan kundi para sa pagpapala ng iba. Ito ay ipinahiwatig sa pambungad na petisyon: “Dumating nawa ang iyong kaharian. Mangyari ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit.” (Mateo 6:10; Lucas 11:2). Ang sagot sa kahilingang ito ay magiging isang sagot sa maraming ipinagdasal ng mga tao sa loob ng maraming siglo. Ang sagot na iyan ay magbibigay-kasiyahan sa mga lehitimong hangarin ng lahat ng tao. Mangangahulugan ito ng kapayapaan,

kalusugan, at buhay na walang hanggan para sa lahat ng umaayon sa kanilang sarili sa mabubuting batas ng kaharian ng Panginoon.

Ang mga pagpapalang hinahangad ng sangkatauhan, at ipinagdarasal ng milyun-milyong tao, lahat ay inaasahan ng Diyos at ipinagkaloob sa pamamagitan ng kaharian na ipinangako niya ng lahat ng kanyang mga propeta. Sa mga pangakong ito makikita natin ang maraming detalye ng mga pagpapalang igagarantiya nito sa mga tao, kasama na ang pagbabalik sa buhay ng mga namatay. Hindi nalilimutan ng Diyos ang pagdurusang mga tao, ni hindi niya pinakinding ang kanilang mga paghingi ng tulong. Ang kanyang sagot sa kanilang mga panalangin, kapag dumating na ito sa kanyang takdang panahon, ay higit pa sa anumang bagay na pinangahasan nilang umasa.

Kunin ang kaso ng mga magulang na nagdarasal para sa kaligtasan ng kanilang anak sa larangan ng digmaan. Mahal ng mga magulang ang kanilang anak, at walang ibang mas mahalaga sa kanila kundi ang ligtas nilang pagbabalik sa tahanan ng pamilya. Ngunit kung hindi bumalik ang bata, ang una nilang iniisip ay maaaring walang pakialam ang Diyos, na wala siyang awa. Ibang-iba ang mararamdaman ng mga magulang kung maniniwala sila na naglaan ang Diyos ng isang pag-uwi na higit na kasiya-siya kaysa

kailanman na pumasok sa kanilang isipan nang manalangin sila!

Gaano kaunti ang nalalaman ng isang magulang kung minsan sa hirap at pagdurusa na maaaring mailigtas ng kanilang anak sa pamamagitan ng pagkakatulog sa kamatayan. Pagkatapos ng lahat, ang magulang at anak ay mga miyembro ng isang namamatay na lahi, at ang pagkakaiba sa pagitan ng pagkamatay sa larangan ng digmaan at pagkamatay sa pagtanda ay panandalian lamang kung ihahambing sa walang katapusang kahabaan ng kawalang-hanggan. Ito ay mula sa pananaw na ito na dapat tayong matutong tingnan ang paksa ng panalangin at ang paraan kung saan sinasagot ng Diyos ang ating mga kahilingan.

Ang mismong katotohanan na tayo ay nananalangin sa Diyos ay ang pagkilala sa ating paniniwala na ang kanyang karunungan at kapangyarihan at pag-ibig ay higit pa sa atin. Ngunit madalas nating nakakalimutan ito, at nadarama natin na hindi niya pinarangalan ang ating mga panalangin dahil hindi niya sinasagot ang mga ito gaya ng gagawin natin, sa pamamagitan ng paggamit ng sarili nating kaunting kakayahan. Ang haba ng ating nahatulang buhay ay napakaikli. Huhusgahan natin ang mga nagawa sa pamamagitan ng kung umabot ba sila o hindi sa kapanahunan sa loob ng maikling

panahong ito kung saan mayroon tayong kaalaman. Gayunpaman, hindi natin dapat hatulan ang mga gawa ng Diyos mula sa pananaw na ito.

Binabanggit ng Kasulatan ang Diyos bilang “mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan.” (Mga Awit 41:13; 90:2). Hindi niya kailangang kumpletuhin ang anumang partikular na yugto ng kanyang plano sa loob ng ating maikling buhay, kahit na ito ay may kinalaman sa ating mga indibidwal na kahilingan. Kung nananalangin tayo sa Diyos ngayon para sa ilang mga espesyal na pagpapala na naaayon sa kanyang kalooban, at ang sagot ay hindi dumating hanggang bukas, o kahit na kinabukasan, hindi tayo mawawalan ng pananampalataya sa kanya, ngunit magsasaya kapag dumating na ang sagot. Ang Diyos ay may kanyang "bukas" din. Ang kanyang mga araw ay hindi nasusukat ng mga oras, sapagkat ang mga ito ay mga edad, at sa kanyang “bukas” na kapanahunan, ang isang libong taong yugto ng kaharian ni Kristo, lahat ng mga pagpapalang iyon na lehitimong hinangad ng mundo, at kung saan milyon-milyon ang nagpahayag ng mga kahilingan sa Diyos, ay saganang ibuhos sa sangkatauhan. Bilang pagkilala dito, tutugon ang mga tao: “Ito ang ating Diyos; tayo ay naghintay sa kanya, ... tayo ay magagalak at magagalak sa kanyang pagliligtas.” - Isaias 25:9

“Gaya Nito sa Langit”

Natutunan na natin na hindi sasagutin ng Diyos ang anumang panalangin na hindi naaayon sa kanyang kalooban. Sa Panalangin ng Panginoon, ang prinsipyong ito ay malinaw na itinakda. Humihingi ito sa Diyos ng mga pagpapala sa mga tao sa lupa—hindi ang anumang uri ng di-umano'y mabubuting bagay na kanilang hinahangad, kundi mga bagay na kasuwato ng banal na kalooban: “Gawin ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit.” - Mateo 6:10

Anong dakilang latitude ang ibinigay niya sa atin tungkol sa mga bagay na naaayon sa kanyang kalooban. Ang kalooban ng Diyos ay tapos na sa langit, at ito ay kanyang layunin na ito ay gawin sa lupa sa parehong antas. Siyempre, hindi natin alam ang lahat ng paraan kung paano nagagawa ang kalooban ng Diyos sa langit, ngunit makatitiyak tayo na ang mga kasamaang umiiral ngayon sa lupa ay hindi sumasalot sa buhay ng mga nasa espiritung daigdig na tinatawag nating langit.

Ang digmaan ay isa sa mga malalaking kasamaan na hindi naaayon sa banal na kalooban. Kung gayon, dapat tayong manalangin para sa kapayapaan. (Mga Awit 122:6; Nahum 1:15). Sa katunayan, hindi natin madadasal na mangyari ang kalooban ng Diyos

sa lupa gaya ng sa langit kung hindi nananalangin para sa kapayapaan. Ang ating mga panalangin para sa kapayapaan ay dapat na naaayon sa plano ng Diyos na magtatag ng kapayapaan, at iyon ang kanyang plano sa kaharian. (Ezekiel 37:21-28). Nangako siyang magtatayo ng isang kaharian, upang magtatag ng isang pamahalaan. Si Jesus ang magiging Hari sa pamahalaang iyon. “Ang pamahalaan ay mapapasa kaniyang balikat,” ang isinulat ni Isaias, at “ang paglago ng kaniyang pamahalaan at kapayapaan ay walang katapusan.” - Isaias 9:6, 7

Walang alinlangan na tinitingnan ng Diyos nang may simpatiya ang pananabik ng sangkatauhan na buwagin ang digmaan. Kapag ang internasyonal na pag-igting ay nasa mataas na tono at ang digmaan ay tila hindi maiiwasan, ang mga debotong tao sa magkabilang panig ay napipilitang manalangin para sa kapayapaan. Ang mga pagkakaiba na nagbabanta sa pagsisimula ng digmaan ay maaaring malutas o maaaring hindi, ngunit alam natin na sa huli ay magkakaroon ng pangkalahatan at pangmatagalang kapayapaan. Hindi ito dahil makakahanap na ang mga bansa ng mabisang pormula para sa kapayapaan, kundi dahil ang “Prinsipe ng Kapayapaan” ang hahalili sa pamamahala sa lupa. (Isaias 9:6). Pagkatapos ang

panalanging “Dumating nawa ang iyong kaharian,” ay sasagutin.

Ang pamahalaan ni Kristo ay sinasagisag sa Kasulatan bilang ang “bundok ng PANGINOON.” Sa Mikas 4:1-4 mababasa natin na darating ang panahon na sasabihin ng mga tao, “Umakyat tayo sa bundok ng Panginoon, at sa bahay ng Dios ni Jacob, at tuturuan niya tayo ng kaniyang mga daan, at tayo ay lalakad sa kaniyang mga landas: sapagka't ang kautusan ay lalabas sa Sion, at ang salita ng Panginoon mula sa Jerusalem. sudsod ng araro, at ang kanilang mga sibat ay mga kawit: ang bansa ay hindi magtataas ng tabak laban sa bansa, ni mag-aaral pa man sila ng digmaan, kundi sila'y uupo bawa't tao sa ilalim ng kaniyang puno ng ubas at sa ilalim ng kaniyang puno ng igos;

Napakagandang programa para sa disarmament! Ito ay programa ng Diyos, at kapag nananalangin tayo para sa kapayapaan, at para sa mga bansa na mag-alis ng sandata, gawin natin ito nang may katiyakan na diringgin ng Diyos, at na sasagutin niya ang ating mga panalangin ayon sa kanyang kalooban, na sa pamamagitan ng kanyang

kaharian. “Pinapatigil niya ang mga digmaan,” ang hula ni David. - Awit 46:9

Ang Bahagi 2 sa ating pagsasaalang-alang sa mahalagang paksang ito ay lalabas sa susunod na buwang isyu ng magasing The Dawn. Dito, susuriin natin nang detalyado ang iba pang bahagi ng Panalangin ng Panginoon. Susuriin din natin ang higit pang mga aspeto ng darating na kaharian ng Diyos sa lupa na, ayon sa Kasulatan, ay magpapala sa lahat ng tao at magbibigay ng mga sagot sa milyun-milyong taos-pusong panalangin na binibigkas sa loob ng maraming siglo.